

Tikviczki Lili

Alkonyatkor

A lemenő Nap szépséges fénye bíborlik sápadt arcomon.
Gyönyörűen, s ijesztően. Túl vagyok már a harcokon.
Elcsendesült szívemben a gyűlölet, s a harag;
De minden fájdalom, sérelem és szenvedés megmarad.
Elmúlt már az önsajnálát, öngyűlölet, gyűlölet; s csak megvetés,
Megvetés maradt már csak szívemben, az is csak kevés.
Már irtózom az emberektől, undorító faj,
Mindenkét és minden jót eltipor, felfal.
Elpusztítja önmagát, a környezetét, mindent;
Nem hagy maga után semmilyen kincset.
Az utolsó alkonyi sugarak fénye arcomra vetül,
Nincs már rajta semmi érzés. Egyedül
A megvetés, a sajnálat; de ennyi,
Nem sok ez, s ezen kívül semmi.
De mindegy már. Ha lement e vérszínű tűzgömb, a Nap;
Membékél minden, s mindenki. Elmúlik a gyűlölet, s a harag.